

Nužudyti Eva

LUKE
JENNINGS

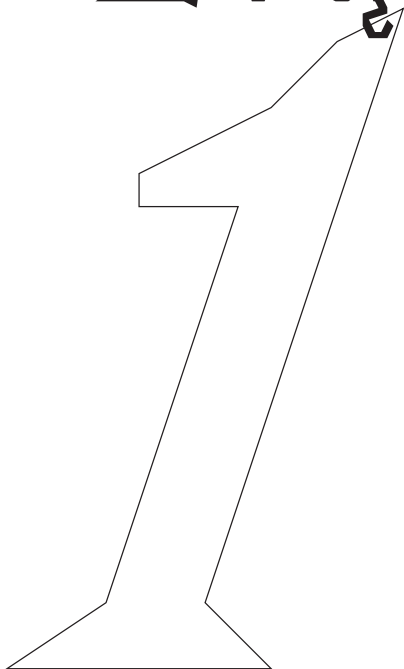

TRILERIS

*Slapyvardis:
Vitanelė*

Nužudyti Eva

LUKE
JENNINGS

TRILERIS

Iš anglų kalbos vertė
Inga Čepulienė

*Slapyvardis:
Vilanelė*

VILNIUS 2023

Luke JENNINGS
CODENAME VILLANELLE
Killing Eve 1
John Murray, London, 2017

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

CODENAME VILLANELLE © 2014, 2015, 2016 by Luke Jennings
Originally published as ebook singles: CODENAME VILLANELLE, HOLLOWPOINT, SHANGHAI and ODESSA

© Pijus Burakas, viršelio dizainas, 2023

© Inga Čepulienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023

© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-735-0

1

Falkonjerių *palazzo* stūkso kyšulyje prie vieno iš mažesnių Italijos ežerų. Vėlyvas birželis, švelnus vėjas glamonėja pušis ir kipariskus, tarsi sargybiniai apsupusius akmenuotą kyšulį. Sodai aplink įspūdingi, gal net gražūs, bet tamsūs šešėliai suteikia jiems grėsmės, kurią griežtomis linijomis atkartoja ir pats *palazzo*.

Aukšti pastato langai žvelgia į ežerą, pro juos matyti šilkinės užuolaidos. Rytiniame sparne kadaise buvo banketų salė, dabar ji virtusi konferencijų kambariu. Pačiame jo viduryje po sunkiu *art deco* stiliaus sietynu stovi ilgas stalas su bronzine Bugačio pantera.

Iš pažiūros dvylika prie stalo susėdusių vyrų nėra kuo ypatingi. Sprendžiant iš brangių, bet į akį nekrintančių drabužių – turtingi. Šešiasdešimties ar šešiasdešimties su trupučiu, neįsimintiniais veidais. Išsiskiria tik tas iš jų sklandantis budrumas.

Rytas ištirpsta diskusijose rusų ir anglų kalbomis – jomis šneka visi susirinkusieji. Vėliau terasoje patiekiami lengvi pietūs: *antipasti*, ežeriniai upėtakiai, atšaldytas *Vernaccia* vynas, šviežios figos ir abrikosai. Užkandę dvylika

vyrų įsipila kavos, žvelgia į vėjelio šiaušiamą ežero paviršių ir vaikštinėja sode. Apsaugos nėra, nes esant šitokiam slaptumui grėsmė ima kelti net ir apsaugininkai. Netrukus vyrai grįžta į savo vietas prietemoje skandinčiame konferencijų kambaryje. Darbotvarkė pavadinta tiesiog: EUROPA.

Pirmasis kalbėtojas – nenusakomo amžiaus, sodriai įdegęs vyras giliai įsmigusiomis akimis. Jis apsidairo.

– Džentelmenai, šį rytą aptarėme politinę ir ekonominę Europos ateitį. Jei tiksliau, kalbėjomės apie kapitalo cirkuliavimą ir kaip būtų geriausia jį suvaldyti. O šią popietę norėčiau su jumis pasišnekėti apie kitokią ekonomiką.

Kambarys aptemsta ir dvylika vyrų pasuka galvas šiaurinės sienos pusėn, į ekraną, kuriame matyti Viduržemio jūros uostas, krovininiai laivai ir konteinerius į juos keliantys kranai.

– Palermas, mieli ponai, šiandien yra pagrindiniai vartai, per kuriuos į Europą patenka kokainas. Dėl to kalta strateginė Meksikos narkotikų kartelių ir Sicilijos mafijos partnerystė.

– Argi siciliečiai dar ko verti? – teiraujasi stambus vyras jam iš kairės. – Buvau susidaręs įspūdį, kad šiais laikais narkotikų prekyba užsiima žemyno sindikatai.

– Anksčiau taip ir buvo. Dar prieš pusantrų metų karteliai prekiaavo tiesiogiai su „Ndrangheta“ iš pietų Italijos Kalabrijos regiono. Bet pastaruoju metu tarp kalabriečių ir atgimusio Sicilijos klano, Grekų, įsiplieskė karas.

Ekrane pasirodo veidas. Tamsios, šaltos, budrios akys. Plieninės lūpos.

– Salvatorė Grekas paskyrė gyvenimą tam, kad susigrą-

žintų turėtą šeimos įtaką. Grekų šeima neteko vietos „Cosa Nostra“ galios struktūroje 1990-aisiais, kai konkuruojančios Matėjų šeimos narys nužudė Salvatorės tėvą. Praėjus ketvirčiui amžiaus Salvatore sumedžiojo ir išpjovė visus likusius Matėjų šeimos narius. Grekai ir jų partneriai Mesiniai yra turtingiausi, galingiausi ir didžiausią baimę varantys Sicilijos klanai. Žinoma, kad Salvatore pats asmeniškai nužudė mažiausiai šešiasdešimt žmonių ir įsakė nužudyti dar šimtus. Šiandien, sulaukęs penkiasdešimt penkerių, jis besąlygiškai valdo Palermą ir vadovauja prekybai narkotikais mieste. Pasaulinių jo verslų apyvarta siekia nuo dvidešimties iki trisdešimties milijardų dolerių. Džentelmenai, jis, galima sakyti, vienas iš mūsų.

Kambaryje nuvilnija vos girdimas, regis, smagus murmesys.

– Salvatore Greko bėda – ne jo polinkis į kankinimus ir žudymą, – tęsia jis. – Kai vieni mafiozai žudo kitus mafiozus – tai lyg savaime išsivalanti orkaitė. Bet pastaruosiu metu jis ėmė duoti įsakymus žudyti mūsiškius. Kol kas jo sąskaitoje yra du teisėjai, keturi vyriausieji magistratai, nužudyti susprogdinant automobilį, ir tiriamosios žurnalistikos specialistė, prieš mėnesį nušauta prie savo namų. Žurnalistė tuo metu buvo nėščia. Kūdikis neišgyveno.

Jis patyli ir pažvelgia į ekraną, kuriame matyti žuvusi moteris, išsipleikusi kraujo klane ant šaligatvio.

– Ką ir kalbėti, tiesiogiai apkaltinti Greko šiais nusikaltimais neįmanoma. Policijos pareigūnai buvo papirkti ar įbauginti, liudininkai prigąsdinti. Tylos kodeksas, arba *omertà*, valdo. Tas vyras, galima sakyti, neliečiamas. Prieš

mėnesį pasiunčiau tarpininką suorganizuoti su juo susitikimą, mat nusprendžiau, kad atėjo laikas susitarti dėl vienokio ar kitokio kompromiso. Jo veikla šiame Europos pakrastyje tokia besaikė, kad kyla grėsmė, jog ji gali paliesti ir mūsų pačių interesus. Grekas atsiliepė akimirksniu. Kitą dieną gavau užantspauduotą paketą. – Vaizdas ekrane pasikeičia. – Jame, kaip matote, buvo mano kolegos akys, ausys ir liežuvis. Žinia aiški. Jokio susitikimo. Jokio dialogo. Jokio kompromiso.

Pažvelgę į kraupų vaizdą prie stalo sėdintys vyrai vėl atsigręžia į kalbėtoją.

– Džentelmenai, manau, atėjo laikas priimti dėl Salvatore Greko galutinį sprendimą. Jis tapo pavojingai nevaldoma jėga, nepavaldžia įstatymui. Kriminalinė jo veikla bei jos keliamas socialinis chaosas grasina Viduržemio regiono stabilumui. Siūlau visam laikui pašalinti jį iš žaidimo.

Pakilęs kalbėtojas prieina prie šoninio stalelio ir grįžta nešinas senovine lakuota dėžute. Ištraukęs iš jos juodą aksominį virvelėmis užrišamą maišelį išberia jo turinį ant stalo priešais. Pažyra dvidešimt keturios mažos drambliaus kaulo žuvelės: dvylika nuo amžiaus pageltusių ir dvylika nudažytų tamsia kraujo raudonumo spalva. Kiekvienas vyras gauna po dvi skirtingų spalvų žuveles.

Aksominis maišelis keliauja aplink stalą prieš laikrodžio rodyklę. Apėjęs visą ratą grįžta vyrui, pasiūliusiam balsuoti. Maišelio turinys dar sykį išberiamas ant prietemoje žvilgančio stalo. Dvylika raudonų žuvelių. Vienbalsis pasmerkimas myriop.

Po dviejų savaitių vakare Vilanelė sėdi Paryžiaus šešioliktojoje apygardoje, privataus, tik nariams skirto klubo „Le Jasmin“ lauko terasoje. Rytuose girdėti automobilių burzgesys Sušė bulvare, vakaruose – Bulonės miškas ir Otejo hipodromas. Klubo sodą rėmina pinučiai, apsodinti žydinčiais jazminais, šiltas vakaro oras pritvinkęs sodraus jų aromato. Dauguma staliukų užimti, bet pokalbiai tylūs. Šviesa gęsta, artėja naktis.

Gurkšnodama martinį su „Grey Goose“ degtine Vilanelė slapčia apsižvalgo, jos dėmesį patraukia prie gretimo stalo įsitaisiusi porelė. Abu dvidešimties su trupučiu, jis elegantiškai susivėlęs, ji grakšti it katė. Kas jie – brolis ir sesuo? Kolegos? Įsimylėjęliai?

Tikrai ne brolis ir sesuo, nusprendžia Vilanelė. Tarp jų tvyro įtampa, – tarsi sąmokslas, – toli gražu neatrodo šeimyniškai. Bet jie tikrai turtingi. Pavyzdžiui, tas šilkinis tamsaus aukso spalvos megztinis, derantis jai prie akių. Nenuostabu, bet tikrai „Chanel“. Be to, jie geria vintažinį „Taittinger“, o šis „Le Jasmin“ tikrai nepigus.

Pagavęs Vilanelės žvilgsnį vyras šiek tiek kilsteli savo šampano taurę. Kažką sumurma kompanionei ir ši įbedą į ją šaltą, vertinantį žvilgsnį.

– Gal norėtum prisėsti prie mūsų? – klausia ji.

Tai ne tik kvietimas, bet ir iššūkis. Vilanelė nemirksėdama perveria ją žvilgsniu. Jazminais dvelkiantį orą suvirpina vėjelis.

– Neprivaloma, – priduria vyras, o gudri jo šypsienėlė visiškai nedera prie romaus žvilgsnio.

Vilanelė atsistoja, pakelia savo taurę.

– Mielai prisėsiu. Laukiau draugės, bet ji, matyt, kažkur įstrigo.

– Tokiu atveju... – Vyras pakyla. – Aš Olivjė. O čia – Nika.

– Vilanelė.

Pokalbis rutuliojasi gana įprastai. Ji sužino, kad Olivjė neseniai pradėjo prekiauti meno kūriniais. Nika protarpiais dirba aktore. Jie – ne giminės, atidžiau pažvelgus nepanašūs ir į įsimylėjęlius. Tačiau jų draugija ir tai, kaip jie išitraukė ją į savo orbitą, vis viena dvelkia vos juntamu erotizmu.

– Aš verčiuosi aktyvia prekyba akcijomis, – aiškina jiems Vilanelė. – Valiutos, palūkanų normų ateities sandoriai ir panašiai, – sako ir patenkinta stebi, kaip susidomėjimas jų akyse akimirksniu prigęsta.

Prireikus apie aktyvią prekybą akcijomis ji gali kalbėti valandų valandas, bet jų tai nedomina. Taigi Vilanelė apibūdina saulės nutviekstą antro aukšto butą Versalyje, iš kurio ji esą dirba. Iš tiesų buto nėra, bet ji įsivaizduoja kiekvieną jo smulkmeną: kaltinės geležies verpetus balkone, išblukusį persišką kilimą ant grindų. Istorija ištobulinta iki begalybės ir šitaip pūsti miglą jai, kaip visada, velniškai malonu.

– Mums labai patinka tavo vardas, tavo akys ir plaukai, bet labiausiai mums patinka tavo batai, – pareiškia Nika.

Vilanelė nusijuokia ir kinkteli pėdomis, apautomis „Louboutin“ basutėmis su dirželiais. Pagavusi Olivjė žvilgsnį sąmoningai atkartoja vangią jo povyžą. Įsivaizduoja, kaip jo rankos meistriškai ir savininkiškai juda jos kūnu. Jam ji greičiausiai būtų dailus kolekcinis žaisliukas. Jis įsivaizduotų, kad yra padėties šeimininkas.

– Kas juokingo? – klausia Nika ir kryptelėjusi galvą prisidega cigaretę.

– Jūs, – atsako Vilanelė.

Koks jausmas būtų, susimąsto ji, paskęsti tame auksiniame žvilgsnyje? Pajusti tas dūmines lūpas savosiomis. Ji mėgaujasi – žino, kad ir Olivjė, ir Nika jos geidžia. Juodu mano, kad vynioja ją apie pirštą – Vilanelė leis jiems ir toliau tuo tikėti. Bus smagu jais manipuliuoti, stebėti, kaip toli jie nueis.

– Turiu pasiūlymą, – sako Olivjė.

Bet kaip tik tą akimirką Vilanelės rankinėje ima blykčioti telefonas. Žinutėje vos du žodžiai: KEIČIAM KURSA. Ji atsistoja, jos žvilgsnis tampa tuščias. Dirsteli į Niką ir Olivjė, bet jie jai nebeegzistuoja. Netarusi nė žodžio Vilanelė išeina ir nepraėjus nė minutei su savo vespa jau liejasi į šiaurės kryptimi traukiančių automobilių eismą.

Su vyru, kuris atsiuntė žinutę, ji susipažino prieš trejus metus. Iki šiol jį pažįsta tik kaip Konstantiną. Tik aplinkybės anuomet buvo visai kitokios. Jos vardas buvo Oksana Voroncova, ji oficialiai buvo registruota kaip Permės universiteto, esančio centrinėje Rusijoje, prancūzų filologijos studentė. Po šešių mėnesių laukė baigiamieji egzaminai. Bet tikimybė, kad ji kada nors įžengs į universiteto egzaminų salę, buvo visai menka, nes dar rudenį ji beviltiškai įstrigo kai kur kitur. Konkrečiai kalbant, Dobriankos moterų tardymo izoliatoriuje Uralo kalnuose. Kaltinama nužudymu.

Nuo „Le Jasmin“ iki Vilanelės buto greta Pasi vartų – netoli, gal penkios minutės kelio. Ketvirtajame dešimtmety-

je statytas namas – didelis, ramus ir niekuo neišsiskiriantis, po juo saugus požeminis garažas. Palikusi vespą prie savo automobilio, greito ir tokio pat neišskirtinio sidabrinio „Audi TT“ rodsterio, Vilanelė liftu pakyla į šeštą aukštą ir laiptais užkopia į savo butą ant stogo. Laukujės durys, nors iš pažiūros niekuo nesiskiria nuo kitų tame pastate, yra armuoto plieno, elektroninė užrakto sistema gaminta pagal užsakymą.

Butas jaukus ir erdvus, gal tik šiek tiek apšepęs. Konstantinas prieš metus įteikė Vilanelei jo raktus ir dokumentus. Ji nenučiuokia, kas čia gyveno anksčiau, bet jai įsikraučius butas jau buvo įrengtas – pasenę prietaisai išdavė, kad ankstesnis gyventojas buvo vyresnio amžiaus. Interjero dekoras jai buvo nė motais, todėl butą ji paliko kaip radusi, su visais išblukusio jūros žalumo bei prancūziško mėlio kambariais ir neapibrėžiamais postimpresionistiniais paveikslais.

Čia jos niekas niekada nelanko: profesiniai susitikimai vyksta kavinėse arba parkuose, seksualinio pobūdžio – viešbučiuose. Bet jeigu ir aplankytų, butas patvirtintų kiekvieną jos susikurtos istorijos smulkmeną. Darbo kambaryje esantį kompiuterį, aukščiausios klasės nerūdijančiojo plieno dirbinį, saugo eilinė apsaugos programa, kurią be didelių pastangų perkastų net ir vidutinio lygio programišius. Bet peržiūrėjęs jo turinį nerastum nieko daugiau, tik prekybos akcijomis sąskaitas, bylų aplanke irgi pilna panašių bereikšmių rašliavų. Namų garso sistemos nėra. Vilanelei muzika geriausiu atveju yra beprasmiš dirgiklis, blogiausiu – mirtinas pavojus. Saugumas slypi tyloje.

Gyvenimas tardymo izoliatoriuje buvo neapsakomas. Mais-tas nevalgomas, sanitarinės sąlygos – tiesiog jokių, o ledinis, kaustantis vėjas nuo Dobriankos upės įsisukdavo į kiekvieną niūrią šios įstaigos kertelę. Už menkiausią nusižengimą tai-syklėms buvo baudžiama ilgam laikui kišant į *šizq*, kitaip ta-riant, vienutę. Prasėdėjusi ten tris mėnesius Oksana buvo iš-vyta iš kameros, be jokio paaiškinimo nuvesta į izoliatoriaus kiemą ir įsodinta į nudrengtą bekelės džipą. Po dviejų va-landų, kai pasiekė Permės krašto gilumą, vairuotojas sustojo prie tilto per užšalusią Čiusovajos upę ir be žodžių mostelėjo jai į žemą surenkamą namelį, greta kurio stovėjo juodas ke-turiais ratais varomas mersedesas. Viduje vietos užteko tik stalui, dviem kėdėms ir parafino šildytuvui.

Ant vienos iš kėdžių sėdėjo vyras, apsvilkęs sunkiu pil-ku paltu, ir iš pradžių tiesiog į ją žiūrėjo. Nužvelgė nudris-kusią tardymo izoliatoriaus uniformą, liesą veidą, piktą pa-nieką spinduliuojančią povyžą.

– Oksana Borisovna Voroncova, – galiausiai prabilo, pa-sitikrinęs informaciją byloje ant stalo. – Dvidešimt treji metai ir keturi mėnesiai. Kaltinama trimis žmogžudystė-mis, negana to, esant keletui sunkinančių aplinkybių.

Ji laukė, pro langą žiūrėdama į mažą snieguoto miško lo-pinėlį. Vyras atrodė gan įprastai, bet ji iš karto suprato, kad juo nepamanipuliuosi.

– Tavęs po dviejų savaitių laukia teismas, – tęsė jis. – Būsi paskelbta kalta. Kitokia išeitis neįmanoma, teoriškai turėtum būti nuteista mirti. Geriausiu atveju ateinančius dvidešimt gyvenimo metų praleisi kolonijoje, palyginti su kuria Dobrianka primins kurortą.

Jos žvilgsnis ir toliau išliko tuščias. Vyras prisidėgė užsieninę cigaretę, pasiūlė vieną ir jai. Cigaretę izoliatoriuje ji būtų galėjusi išmainyti į papildomą maisto porciją, kurios galbūt užtektų visai savaitei, bet Oksana vos papurtė galvą ir atsisakė.

– Trys vyrai negyvi. Vieno gerklė perrėžta iki kaulo, du nušauti tiesiai į veidą. Ne visai tokio elgesio būtų galima tikėtis iš geriausio Permės universiteto paskutinio kurso filologijos studentės. Nebent tuo atveju, jeigu ta studentė būtų specnazo artimos kovos veiksmų instruktoriaus dukterė. – Jis įtraukė cigaretės dūmą. – O jis tikrai buvo pagarsėjęs, tas vyresnysis seržantas Borisas Voroncovas. Deja, susiriejus su mafukais, kuriems dirbo laisvu metu, reputacija jam nepadėjo. Kulka į nugarą ir šuniška mirtis gatvėje. Ne pats tinkamiausias galas gerbiamam Grozno ir Pervomaiskojės veteranui.

Jis išsitraukė iš po stalo termosą ir du popierinius puodelius. Pylė lėtai, šaltas oras pritvinko stiprios arbatos aromato. Vieną puodelį pastūmė jai.

– „Broliškas ratas“. Viena žiauriausių ir negailestingiausių nusikalstamų organizacijų Rusijoje. – Jis papurtė galvą. – Ką tu sau galvojai, kai nusprendei nužudyti tris jos pėstininkus?

Ji nususuko, žvelgė su panieka.

– Gal ir gerai, kad policija rado tave pirmiau nei „broliai“, antraip dabar su tavimi nesikalbėčiau. – Jis numetė nuorūką ant grindų ir kulnu ją sutrynė. – Bet turiu pripažinti, padirbėjai labai efektyviai. Tėvas gerai tave išmokė.

Ji vėl į jį dirstelėjo. Tamsiaplaukis, vidutinio ūgio, gal

kokių keturiasdešimties. Žvelgė ramiu, sakytum, beveik užuojautos kupinu žvilgsniu.

– Bet pamiršai pačią svarbiausią taisyklę. Leidaisi sučiumpama.

Ji paragavo arbatos. Ištiesusi ranką paėmė cigaretę, prisidėgė.

– Tai kas tu toks?

– Žmogus, su kuriuo gali kalbėti atvirai, Oksana Borisovna. Bet iš pradžių prašau patvirtinti, ar tai, ką pasakysiu, yra tiesa. – Jis išsitraukė iš pulto kišenės sulankstytą popieriaus lapą. – Tavo motina, ukrainietė, kai tau buvo septyneri, mirė nuo skydliaukės vėžio – beveik garantuotai sukkelto Černobylio reaktoriaus tragedijos, nutikusios prieš dvylika metų. Praėjus trims mėnesiams po motinos mirties tėvas buvo išsiųstas į Čėčėniją, o tu laikinai globai buvai atiduota į Sacharovo vaikų namus Permėje. Ten praleidai pusantrų metų, per tą laiką personalas atkreipė dėmesį į neįtikėtinus tavo gabumus mokslui. Jie taip pat pastebėjo ir kitų bruožų, pavyzdžiui, nuolatinį šlapinimąsi į lovą ir kone visišką nesugebėjimą megzti santykių su kitais vaikais.

Ji iškvėpė ilgą pilką plunksnišką dūmą ir liežuvio galiuku palietė randą ant viršutinės lūpos. Gestas, kaip ir pats randas, buvo vos pastebimas, bet paltu vilkintis vyras jį pastebėjo ir įsidėmėjo.

– Kai buvai dešimties, tėvas vėl buvo išsiųstas, šįsyk į Dagestaną. Tu grįžai į Sacharovo vaikų namus ir po trijų mėnesių buvai pričiupta, kai norėjai padegti miegamųjų bloką, tuomet perkelta į Permės 4-osios miesto ligoninės psichiatrijos skyrių. Nepaisant gydytojo, diagnozavusio tau

asocialaus tipo asmenybės sutrikimą, rekomendacijų, buvai gražinta namo pas tėvą. Kitais metais pradėjai mokytis Pramonės rajono vidurinėje mokykloje. Čia irgi buvai giriamas dėl gabumų mokslui – ypač lingvistinių – ir vėl buvo pastebėta, kad nesistengi ieškoti draugų ar megzti santykių. Teisybę sakant, pabrėžiama, kad buvai įsivėlusį daugybę smurtinių incidentų. Ir gal net pati juos pradėjusi.

Kad ir kaip ten būtų, vis dėlto sugebėjai užmegzti ryšį su savo prancūzų kalbos mokytoja, tokia panele Leonova, ir itin sunerimai sužinojusi, kad vėlai naktį laukdama autobuso ji buvo išprievartauta. Įtariamasis užpuolikas buvo suimtas, bet netrukus dėl įkalčių stokos paleistas. Po šešių savaičių jis buvo rastas miškuose prie Muliankos upės, netekęs gausybės kraujo, šoko būsenos ir negebantis suregzti nė sakinio. Vyras buvo iškastruotas tiesiog peiliu. Gydytojams pavyko išgelbėti jo gyvybę, bet kaltininkas taip niekada ir nebuvo rastas. Tu tuo metu buvai beveik septyniolikos.

Ji sumindė nuorūką.

– Ką tu nori pasakyti?

Jis beveik nusišypsojo.

– Galėčiau paminėti ir aukso medalį, kurį laimėjai šaudymo iš pistoleto varžybose universitetų žaidynėse Jekaterinburge. Pirmaisiais bakalauro metais.

Ji patraukė pečiais ir jis palinko į priekį.

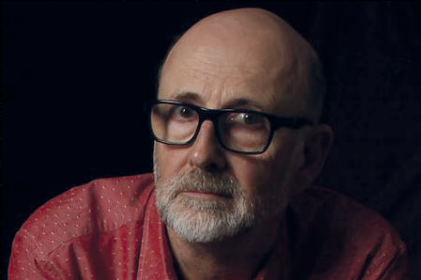
– Tik tarp mūsų. Tie trys vyrai „Ponio“ klube, ką jatai juos žudydama?

Ji įsmeigė tuščią žvilgsnį tiesiai jam į akis.

– Na, hipotetiškai. Ką būtum galėjusi jausti?

Trys vyrai negyvi. Vieno gerklė perrėžta iki kaulo, du nušauti tiesiai į veidą. Ne visai tokio elgesio būtų galima tikėtis iš geriausio Permės universiteto paskutinio kurso filologijos studentės. Žmonės gręžiojasi į juos – į vyrą vilko bruožais ir moterį raudona suknele, bet čia Palermas, čia niekas atidžiai nežiūri.

© Nick Fallowfield/Cooper

LUKE JENNINGS (Lukas Dženingas, g. 1953) – Londone gyvenantis autorius, šokio kritikas ir žurnalistas, rašęs tokiems leidiniams kaip „Observer“, „Vanity Fair“, „New Yorker“ bei „Time“. Jo sukurta trilogija „Nužudyti Evą“ tapo to paties pavadinimo serialo, pelniusio prestižinį Britų kino ir televizijos meno akademijos (BAFTA) apdovanojimą, pagrindu.

Vilanelė nejaučia to, ką jaučia kiti. Švelnumas, užuojauta, nerimas, kaltė, nuostaba, liūdesys – tokių jausmų ji niekada nepatyrė, bet gali išmokti ir juos atkartoti. Tačiau be jos, baimės ir dvejonių nepripažįstančios žudikės, pasaulis sustotų. Išvengusi mirties bausmės už kerštą savo tėvo žudikams, ji tampa negailestingu pasaulio istoriją rašančios organizacijos įrankiu. Apdovanota klaikia stiprybe, lengva ir elegantiška ranka gebanti sėti mirtį, geidžiama ir gundanti Vilanelė mėgaujasi prabangos ir aistros kupinu gyvenimu, žudydama įtakingiausius pasaulio asmenis. Vieną po kito. Iki vienos žmogžudystės, kuri ją pačią paverčia britų slaptosios žvalgybos taikiniu.

Britų žvalgybos kolegos Evą Polastri pažįsta kaip moterį medžiotoją, pro kurios akis niekas neprasprūsta. Jos paprastas ir niekuo neišsiskiriantis asmeninis gyvenimas – tarsi profesinės veiklos priešingybė, o jos greitas sąmojis ir aštrus intelektas – būtent tai, ko reikia nepriekaištingai dirbančiai žudikei sugauti. Kas ta moteris, nuo kurios žiaurios rankos krenta išrinktieji, ir kodėl ji taip jaudina Evą? Aistringa, tačiau itin pavojinga medžioklė, nusidriekianti per kelis žemynus, tampa daugiau nei darbine užduotimi. Tai tampa asmeniška.

Viskas tik prasideda.

Tai kruvinas, bet kartu nuostabus romanas, pribloškiančiai besiskiriantis nuo tokių filmų apie šnipus standartų kaip filmai apie Džeimsą Bondą ar „Kingsman“. Luke'as Jenningsas pasakoja su ironija, patosu ir kartu pateikia išsamų įžvalgų apie Rusijos kalėjimus, prancūzų madą ir britų žvalgybą.

Washington Post

ISBN 978-609-466-735-0

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt